

St.prp. nr. 72

(1986–87)

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, undertegnet i New Delhi den 31. desember 1986

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet av 3. april 1987, godkjent i statsråd samme dag.

1. INNLEDNING

Den 31. desember 1986 ble det i New Delhi undertegnet en overenskomst til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse mellom Norge og India. Samtykke til undertegning ble gitt ved kgl. res. av 31. oktober 1986. Fra norsk side ble overenskomsten undertegnet av ambassadør Kåre Dæhlen og fra indisk side av the Director, Central Board of Direct Taxes, Mr. C.K. Tikku.

Overenskomsten vil tre i kraft når begge statene har underrettet hverandre om at de nødvendige prosessuelle skritt er tatt i henhold til intern lovgivning for at overenskomsten kan tre i kraft. I Norge får overenskomsten virkning første gang med hensyn til skatter av inntekt og formue som refererer seg til det kalenderår etter at overenskomsten ble undertegnet, dvs. fra og med 1. januar 1987.

2. GENERELLE BEMERKNINGER

Etter anmodning fra indiske myndigheter ble det i 1982 innledet forhandlinger mellom Norge og India om revisjon av den eksisterende dobbeltbeskatningsavtale mellom de to land, inngått 20. juli 1959. Et utkast til en ny avtale med protokoll ble parafert i Oslo den 11. november 1983. Utkastet er ved senere brevveksling endret på noen mindre vesentlige punkter. Den norske delegasjon ble ledet av nåværende avdelingsdirektør Per O. Gjesti, Finansdepartementet.

Overenskomsten omfatter 32 artikler, samt en protokoll, som utgjør en integrerende del av denne. Overenskomsten følger i stor grad det mønster som er lagt til grunn i dobbeltbeskatningsavtaler som Norge tidligere har slut-

tet med andre stater. I de senere år har disse overenskomstene vært basert på det mønsterutkast som i 1963, revidert i 1977, ble utarbeidet av Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD). Hensyn er også tatt til det mønsterutkast for avtaler mellom i-land og u-land som er utarbeidet i regi av FN i 1980. Overenskomsten inneholder imidlertid på visse punkter avvikelser fra OECD- og FN-mønstrene. Dette vil fremgå av kommentarene til de enkelte artikler. I denne forbindelse kan særlig nevnes at overenskomsten, i motsetning til OECDmønsteret, har bestemmelser om aktiviteter utenfor kysten.

Overenskomsten er inngått på norsk, hindi og engelsk. De tre språk skal ha lik gyldighet, men den engelske tekst gis forrang ved eventuell fortolkningstvil.

Den engelske og norske tekst følger som vedlegg til proposisjonen.

3. BEMERKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER I OVERENSKOMSTEN

Artiklene 1 og 2 har bestemmelser om avtalens *saklige anvendelsesområde*. Den gjelder fysiske og juridiske personer som er bosatt (hjemmehørende) enten i den ene av statene eller i begge stater. Avtalen omfatter både skatter av inntekt og av formue.

Artiklene 3-5 inneholder *definisjoner* av forskjellige ord og uttrykk som forekommer i overenskomsten.

Det er presisert i definisjonene av «India» og «Norge» i *artikkel 3 punkt 1* at disse begreper også omfatter de områder utenfor sjøterritoriene hvor de respektive stater har retten til å utforske og utvinne naturforekomstene på

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

havbunnen og i undergrunnen. Det er i samsvarende med nyere norske skatteavtaler at avtalen således får anvendelse på den norske del av kontinentalsokkelen.

Som i øvrige skatteavtaler er det presisert at avtalen ikke får anvendelse på Svalbard, Jan Mayen og de norske biland.

De øvrige definisjoner i artikkel 3 følger stort sett OECD-mønsteret.

Artikkel 4 inneholder regler om forståelsen av uttrykket «*skattemessig bopel*» og hvorledes det skal forholdes når en fysisk eller juridisk person etter intern lovgivning i de to stater anses for å være bosatt (hjemmehørende) både i Norge og i India.

Artikkel 5 inneholder definisjonen av uttrykket «*fast driftssted*». Denne definisjonen er viktig fordi den danner rammen for skattlegging etter artikkel 7 av fortjeneste ved forretningsvirksomhet etter som en person bosatt i den ene stat oppbeholder i den annen stat.

Ifølge artikkelens punkt 2 k) er stedet for et bygningsarbeid, eller et anleggs-, monterings- eller installasjonsprosjekt, eller tilknyttet tilsynsvirksomhet, å anse som et fast driftssted bare såfremt virksomheten varer lenger enn 3 måneder. Ved beregning av tidsgrensen skal prosjektet ses under ett med andre tilsvarende prosjekter. FN's mønster har her en nedre grense på 6 måneder, og OECD 12 måneder.

Punkt 2 l) inneholder en regel vedrørende konsulenttjenester og andre tjenester (f.eks. prosjektledelse) som ytes i en stat ved hjelp av ansatte eller annet engasjert personell. Slike tjenester vil representere et fast driftssted dersom de til sammen utøves i mer enn 6 måneder i løpet av en 12 månedersperiode. Ved beregningen av tidsgrensen skal tilknyttede prosjekter ses under ett. Bestemmelsen i punkt 2 l) er hentet fra FN-mønsteret.

Artiklene 6-20 har regler om beskatningen av forskjellige former for inntekt. Disse bestemmelsene har til formål å forhindre dobbeltbeskatning, dvs. at en skattyter blir skattlagt i begge stater av samme inntekt. De nevnte artikler inneholder derfor detaljerte regler som blir avgjørende for om beskatningsretten skal tilfalle den stat hvor inntekten skrives seg fra (kildestaten) eller den stat hvor den skattepliktige er bosatt. For enkelte inntektsarters vedkommende er det gitt regler om deling av beskatningsretten mellom de to stater. Det gjelder dividender, renter, royalt og godtgjørelse for tekniske tjenester, samt inntekt av internasjonal skipsfart.

Artikkel 6 fastsetter at inntekt av fast eiendom kan skattlegges i den stat hvor eiendommen ligger. Dette er i overensstemmelse med OECD's mønster.

Artikkel 7 gir regler om skattlegging av for-

tjeneste ved *forretningsvirksomhet* som et foretagende hjemmehørende i den ene stat utøver i den annen stat. Slik inntekt kan bare inntektsbeskattes i den sistnevnte stat hvis den utøves gjennom et fast driftssted der. De nærmere definisjoner av hva som forstås ved et fast driftssted er, som nevnt foran, tatt inn i artikkel 5. Derimot inneholder artikkel 7 hovedprinsippene for selve ansettelsen av inntekt som skrives seg fra det faste driftssted.

I henhold til OECD's mønster er det bare inntekt som kan tilskrives det faste driftssted som skal kunne skattlegges i kildestaten. Inntekt av annen, ikke tilknyttet virksomhet i samme stat, faller således utenfor driftsstedets beskatningsgrunnlag.

Ved utarbeidelsen av FN-mønsteret var det oppfatningen blant u-landsrepresentantene at OECD-regelen burde utbygges slik at et fast driftssted ble gitt større «tiltrekningskraft» på andre inntekter enn dem som direkte kunne tilskrives driftsstedet. Dette førte til tilføyelsen av bestemmelsene i bokstavene b) og c) i artikkelens punkt 1, slik at også inntekt som skrives seg fra salg av likeartede varer som dem som selges gjennom det faste driftssted, eller fra annen likeartet forretningsvirksomhet skal kunne skattlegges i kildestaten.

Bestemmelsene i artikkelens punkt 1 bygger på FN-mønsteret.

Artikkelens punkt 3 gir regler om rammen for utgiftsfradragene ved fastsettelsen av det faste driftssteds skattbare fortjeneste. Første punktum er i samsvar med OECD-mønsteret, mens resten er føyet til i FN's mønster etter forslag fra u-landshold. Tilføyelsen klargjør at det ved inntektsfastsettelsen skal ses bort fra betalinger mellom driftsstedet og hovedkontoret eller en annen filial som har formen av royalt, honorar e.l. som vederlag for bruk av patenter eller andre rettigheter, provisjon for administrasjon eller tjenester, eller renter bortsett fra når det gjelder en bank. Det skal imidlertid innrømmes fradrag for royalt, renter og andre utgifter som hovedkontoret har hatt på vegne av det faste driftssted.

De øvrige bestemmelser i artikkelen svarer til OECD's mønster.

Artikkel 8 gir regler om skattlegging av fortjeneste ved *internasjonal luftfartsvirksomhet*. Slik virksomhet skal i henhold til artikkelens punkt 1 bare kunne skattlegges i den kontraherende stat hvor foretagendet som driver virksomheten er hjemmehørende.

I punkt 2 er tatt inn en bestemmelse som klargjør at punkt 1 også gjelder fortjeneste når foretagendet deltar i en «pool», felles forretningsvirksomhet eller et internasjonalt driftskontor. I punkt 3 er gitt særregler som tar hensyn til SAS-samarbeidet.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

Punkt 4 inneholder en særegen bestemmelse om at renter av kapital som er knyttet til driften av luftfartøyer i internasjonal fart skal anses som fortjeneste ved slik drift. Bestemmelsen innebærer m.a.o. et unntak fra artikkel 12.

Begrepet «driften av luftfartøy» er nærmere definert i punkt 5.

Artikkel 9 gir regler om skattlegging av *internasjonal skipsfart*. Slik virksomhet skal i henhold til artikkelens punkt 1 i utgangspunktet bare kunne skattlegges i den kontraherende stat hvor foretaket som driver virksomheten er hjemmehørende.

Unntaket oppstilles i punkt 2, hvorefter også kildestaten kan skattlegge fortjenesten. Men den skatt som pålegges av kildestaten skal maksimalt utgjøre 50 prosent av den skatt som ellers ville vært pålagt i henhold til intern lovgivning. Imidlertid er det i punkt 2 bestemt at den fortjeneste som på denne måten kan skattlegges i India, ikke skal overstige 7,5 prosent av utgående fraktverdi.

På samme måte som for luftfartsinntekter er det i punkt 3 tatt inn en bestemmelse som klargjør at punktene 1 og 2 også gjelder fortjeneste når foretaket deltar i en «pool», felles forretningsvirksomhet eller et internasjonalt driftskontor. Videre inneholder punkt 4 bestemmelser som gjelder ansvarlige skipsfartsforetagender. Dersom foretaket har solidarisk ansvarlige deltakere som er bosatt i begge kontraherende stater, hvorav minst en har ubegrenset ansvar (f.eks. kommandittselskap), og den virkelige ledelse av foretaket ikke utelukkende blir utøvet i en av de to kontraherende stater, skal beskatningen av foretaketets inntekter fordeles mellom de to stater i samme forhold som deltakernes eierandeler.

I punkt 5 fastslås det at bestemmelsen også skal få anvendelse på fortjeneste oppbåret ved bruk, vedlikehold og leie av containere, samt tilhengere og tilknyttet utstyr for transport av containere som brukes til internasjonal godstransport. Bestemmelsen avviker fra OECD's og FN's mønsterutkast.

Artikkel 10 omhandler *foretagender med fast tilknytning til hverandre* og er hentet fra OECD's mønster. Bestemmelsen gjelder assosierte selskaper under felles kontroll og ledelse. Artikkelen går ut på at ligningsmyndighetene, jfr. skatteloven av 1911 § 54 første ledd, kan skattlegge fortjeneste som ikke er tilfalt et foretagende på grunn av et særlig forhold det står i til et annet foretagende.

Artikkel 11 gjelder beskatningen av *dividender*. Slike inntekter kan etter artikkelens punkt 1 skattlegges i den stat hvor aksjonæren bor. Dessuten kan de samme inntekter etter

artikkelens punkt 2 skattlegges i den stat hvor det selskap som utdeler dividende er hjemmehørende (kildestaten). Beskatningen i sistnevnte stat er begrenset til 15 prosent av dividendenes bruttobeløp, hvor mottakeren i den annen stat er et aksjeselskap som innehar minst 25 prosent av aksjekapitalen i det utdelende selskap, og dividendene kan tilskrives aksjekapital som er utstedt etter overenskomstens ikrafttredelse («ny innbetaling»). Ellers kan kildeskatten ikke overstige 25 prosent. Den dobbeltbeskatning av samme inntekt som derved oppstår, avhjelpes ved at bostedsstaten innrømmer et fradrag i sin skatt etter nærmere regler fastsatt i artikkel 25.

Artikkel 12 omhandler *renteinntekter*. Overensstemmende med OECD's mønsterartikkel er det fastsatt at slike inntekter kan skattlegges både i den stat hvor den som mottar dem er bosatt, jfr. artikkelens punkt 1, og i den stat hvor rentene skriver seg fra, jfr. artikkelens punkt 2. Kildeskatten i den sistnevnte stat skal dog ikke overstige 15 prosent av rentenes bruttobeløp. Det er for tiden ingen hjemmel i norsk skattelovgivning til å oppkreve kildeskatt av renter som utbetales fra Norge til mottaker i utlandet.

Det er imidlertid i punkt 3 tatt med en del unntak fra slik kildeskatt. Disse gjelder tilfelle hvor renter oppbæres av regjeringen i en kontraherende stat eller av et organ som utøver forvaltningsfunksjon i noen del av en kontraherende stat, dets sentralbank, eller når rentene betales i henhold til et lån som er godkjent av regjeringen i kildestaten til fremme av den industrielle utvikling av denne stat.

Artikkel 13 omhandler *royalty og godtgjørelse for tekniske tjenester*. Slike inntekter skal både kunne skattlegges i mottakerens bostedsstat og i kildestaten. I kildestaten kan inntekten skattlegges i henhold til denne stats lovgivning, og for så vidt gjelder godtgjørelse for tekniske tjenester hvor kontrakt er inngått etter overenskomstens ikrafttredelse, er den kildeskattesats som kildestaten kan anvende begrenset til 20 prosent av godtgjørelsen. Bestemmelsen avviker fra OECD's og FN's mønsterartikler.

Norge har ikke internrettslig hjemmel til å skattlegge royalty som betales til mottaker bosatt i utlandet. India var imidlertid ikke villig til å frita royalty og godtgjørelse for tekniske tjenester for kildeskatt, men samtykket i å innta i punkt 2 en såkalt bestevilkårs klausul. Det innebærer at India ikke kan anvende en høyere kildeskattesats enn de måtte ha i skatteavtaler med andre stater som inngås etter denne overenskomsts ikrafttredelse.

Uttrykket «godtgjørelse ved tekniske tjenester» defineres i punkt 4. Det må forstås å om-

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

fatte tjenester som ikke går inn under artikkel 5 punkt 2 l), jfr. artikkel 7, enten på grunn av oppdragets varighet eller fordi tjenesten ikke utøves i kildestaten. Definisjonen av «royalty» i punkt 3 svarer til OECD's mønsteravtale.

Artikkel 14 omhandler *formuesgevinst*. Etter punkt 1 kan gevinst som oppbæres ved avhendelse av fast eiendom, skattlegges i den kontraherende stat hvor eiendommen ligger. Det samme gjelder etter punkt 4 for gevinst ved avhendelse av aksjer i et selskap hvis eien- deler i det vesentlige består av fast eiendom. Annen aksjegevinst kan skattlegges i den stat selskapet er hjemmehørende.

Gevinst ved avhendelse av løsøre som utgjør driftsmidler knyttet til et fast driftssted eller et fast sted for utøvelse av fritt yrke, kan i henhold til artikkelens punkt 2 skattlegges i den kontraherende stat hvor det faste driftsstedet finnes seg. Det samme gjelder gevinst ved avhendelse av selve det faste driftsstedet.

I henhold til punkt 3 skattlegges gevinst ved avhendelse av skip eller luftfartøy i internasjonal fart på samme måte som fortjenesten av driften av slike objekter skattlegges etter artikkel 8 punkt 1, dvs. i den stat hvor avhenderen er bosatt.

Gevinst ved avhendelse av andre formuesgjensstander enn nevnt i punkt 1-5 kan bare skattlegges i avhenderens bostedsstat, jfr. punkt 6.

Artikkel 15 omhandler *selvstendige personlige tjenester* (fritt yrke). Bestemmelsene i artikkelens punkt 1 a) svarer til OECD's mønsterartikkel. Etter dette mønster skattlegges inntekter ved utøvelse av fritt yrke i den stat hvor yrkesutøveren er bosatt, med mindre han i den annen stat vanligvis råder over et fast sted (kontor eller lignende) som tjener utøvelsen av hans virksomhet. I så fall kan denne stat skattlegge den del av virksomheten som kan henføres til et slikt sted.

I punkt 1 b) er kildestaten gitt beskatningsrett ved opphold som varer minst 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode, uansett om yrkesutøveren har et fast sted eller ikke. Denne bestemmelse harmonerer med artikkel 15 punkt 2 a), og minsker betydningen av ofte vanskelige grensdragninger mellom selvstendige og uselvstendige personlige tjenester.

Artikkel 16 inneholder bestemmelser om *uselvstendige personlige tjenester* (lønn). Artikkelens punkt 1, som fastsetter hovedregelen for beskatningen av lønnsinntekter, svarer til OECD-mønsteret. Inntekten skal bare kunne skattlegges i bostedsstaten, med mindre det arbeid som den er knyttet til er utført i den annen stat. I så fall kan inntekten skattlegges i denne annen stat.

Artikkelens punkt 2 fastsetter unntak fra

kildestatens beskatningsrett, ved kortvarige arbeidsopphold i den annen stat. For at inntekten bare skal kunne skattlegges i bostedsstaten, må alle vilkårene under a)-c) være oppfylt. Vilkårene under a) og b) er utformet noe annerledes enn OECD's mønster. Underpunkt a) fastsetter at arbeidsoppholdet eller oppholdene sammenlagt ikke må overstige 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode. Underpunkt b) bestemmer at godtgjørelsen til arbeidstakeren bæres av en arbeidsgiver som er hjemmehørende i arbeidstakerens bostedsstat.

Artikkelens punkt 3 gjelder arbeidstakere på skip eller luftfartøy i internasjonal fart. Lønnsinntekten her kan skattlegges i den stat hvor foretagendet er hjemmehørende. Protokollens artikkel 1 har her en særregel for de tilfeller hvor foretagendet som driver virksomheten er et selskap med ansvarlige deltakere bosatt i begge land (f.eks. kommandittselskap), og ikke kan sies å være hjemmehørende i et av landene. I slike tilfelle skattlegges lønnsinntektene i den stat mottakeren er bosatt.

Punkt 3 inneholder også en særbestemmelse som tar hensyn til SAS-samarbeidet.

Artikkel 17 omhandler *styregodtgjørelse* og lignende. Slike vederlag kan skattlegges i den stat hvor selskapet er hjemmehørende.

Under artikkelens punkt 2 er det tatt med en bestemmelse som slår fast at samme regel skal gjelde for lønn og annen godtgjørelse til selskapets administrative toppledelse. Bestemmelsen er hentet fra FN-mønsteret.

Artikkel 18 fastsetter at *opptredende artister og idrettsutøvere* kan skattlegges i den stat hvor slik virksomhet utøves, uansett reglene i artikkel 14 om fritt yrke og artikkel 15 om lønnsarbeid i privat tjeneste. Regelen er avfattet etter OECD's mønster. Artikkelens punkt 2 inneholder en tilføyelse som tar sikte på å sikre den stat beskatningsretten hvor kunstneren opptrer, også hvor vederlaget utbetales en tredjemann f.eks. til et artistbyrå e.l.

Punkt 3 gjør unntak fra de nevnte regler for det tilfelle at en opptreden er utført innenfor rammen av en kultur- eller idrettsutveksling mellom de to stater.

Artikkel 19 inneholder bestemmelser om beskatning av *offentlige lønnsutbetalinger og offentlige tjenestepensjoner*. Retten til å beskatte slik inntekt er med visse unntak, i overensstemmelse med OECD's mønster, tillagt den stat som utreder ytelsene. Denne særregel gjelder ikke lønn som utredes av det offentlige i forbindelse med offentlig forretningsvirksomhet.

For offentlige tjenestepensjoner inneholder artikkel 19 punkt 2 en subsidiær beskatningsrett for bostedsstaten i tilfelle disse ikke beskattes i utbetalingsstaten.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

Artikkel 20 gjelder beskatningen av pensjoner, livrenter og underholdsbidrag. Pensjoner og livrenter kan etter artikkelens punkt 1 skattlegges i det land mottakeren er bosatt.

Når det gjelder underholdsbidrag som betales fra en person bosatt i India til en person bosatt i Norge, er det i punkt 4 tatt inn en bestemmelse om at slik inntekt skal unntas fra skattlegging i Norge i den utstrekning utbetalingen ikke er fradragsberettiget i India.

Artikkel 21 omhandler *studenter og forretningslæringer*. Artikkelen er avfattet etter FN-mønsteret, der punkt 1 er identisk med OECD's mønsterartikkel.

Artikkel 22 gjelder *annen inntekt* som ikke er uttrykkelig omhandlet i overenskomstens øvrige artikler. Overensstemmende med OECD-mønsteret er det fastsatt at slike inntekter bare skal kunne skattlegges i den stat hvor mottakeren er bosatt. Unntak er gjort i punkt 3 der det åpnes for en generell adgang for kildestaten til samtidig å beskatte slike inntekter. Den dobbeltbeskatning som derved oppstår, avhjelpes ved at bostedsstaten innrømmer et fradrag i sin inntektsskatt etter nærmere regler fastsatt i artikkel 25.

Artikkel 23 inneholder regler om *virksomhet* som drives *utenfor kysten*.

Punktene 2 og 3 omhandler næringsinntekt og fastsetter at slik virksomhet utøvet utenfor kysten av Norge skal anses å utgjøre virksomhet utøvet gjennom et fast driftssted i Norge, dersom virksomheten utøves til sammen over 30 dager i en tolv måneders periode. Inntekten fra slik virksomhet kan i så fall skattlegges fra første dag i denne stat. Bestemmelsene i punktene 3 a) og b) tar sikte på å hindre at 30 dagers fristen blir omgått.

Punkt 4 inneholder et unntak fra den generelle regel i punkt 1, for fortjeneste ved transport av forsyninger, drift av taubåter eller lignende fartøyer. Slik fortjeneste skal i utgangspunktet bare kunne skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretaket utøves, dvs. at det her gjelder samme regel som for internasjonal skips- og luftfart i henhold til overenskomstens artikkel 8 punkt 1. På samme måte som i artikkel 9 punkt 1 åpner punkt 4 for en adgang for kildestaten til også å skattlegge slik fortjeneste. Maksimalt kan det illegges en kildeskatt på 50 prosent av den skatt som ville følge av intern lovgivning, og for India gjelder samtidig den begrensning at fortjenesten som på denne måte kan skattlegges, ikke skal overstige 7,5 prosent av utgående fraktverdi. Bestemmelsen om slik kildeskatt også for denne type skipsfartsinntekter skyldes et sterkt ønske fra indisk hold. India samtykket imidlertid i å innta en såkalt bestevilkårsklausul. Etter dette kan India ikke

anvende en høyere kildeskattesats enn de måtte ha avtalt i skatteavtaler med andre land etter ikrafttredelsen av denne overenskomst.

Punkt 5 a) omhandler lønnsarbeid og bestemmer at slik inntekt som hovedregel bare skal kunne skattlegges i sokkelstaten dersom arbeidsoppholdet utenfor kysten varer til sammen mer enn 30 dager i en 12-måneders periode. Unntatt fra denne regel er i henhold til punkt 5 b) lønnsarbeid om bord i skip og luftfartøy som omhandlet i punkt 4. I slike tilfelle kan inntekten skattlegges i den stat hvor den virkelige ledelse for foretaket har sitt sete, sml. overenskomstens artikkel 16 punkt 3.

Artikkel 24 omhandler *formuesbeskatning*. Det grunnleggende prinsipp er at statenes rett til å beskatte de ulike formuesobjekter faller sammen med retten til å beskatte inntekten av de samme objekter.

Artikkel 25 gir reglene om *fremgangsmåten til unngåelse av dobbeltbeskatning*.

India anvender generelt *godskrivelses- eller creditsystemet* for å avhjelpe dobbeltbeskatning når en person bosatt i India skal betale skatt også til Norge av samme inntekt eller formue. Dobbeltbeskatning unngås ved at den norske skatt godskrives som fradrag i den skatt som skal betales i India.

Norge anvender som utgangspunkt *fordelingsprinsippet*. Dette system innebærer at inntekt eller formue som den annen stat etter skatteavtalen kan skattlegge, skal holdes utenfor beskatningen av vedkommende person i bostedsstaten. Det kan dog bestemmes at det ved skatteberegningen av den gjenværende inntekt eller formue skal anvendes den samme skattesats som om vedkommende inntekt eller formue ikke hadde vært unntatt.

Unntak fra fordelingsystemet gjelder imidlertid når en person bosatt i Norge må betale kildeskatt i India av dividender, renter, royalty, godtgjørelse for tekniske tjenester, styregodtgjørelse samt inntekt av internasjonal skipsfart og virksomhet utenfor kysten o.a. I slike tilfelle anvendes creditsystemet slik at det innrømmes et fradrag i den norske skatt for den skatt som er betalt i India.

I protokollens artikkel 2 har Norge forbeholdt seg retten til generelt å gå over til å anvende creditsystemet.

Artikkelens punkt 5, 6 og 7 inneholder særregler for det tilfellet at India reduserer eller gir avkall på ellers pliktig skatt, i henhold til spesielle lovregler om skatteincentiver til fremme av landets økonomiske utvikling. I slike tilfelle skal Norge som bostedsstat likefullt gi fradrag for skatten i henhold til punkt 4, da skattereduksjonen eller avkallet ellers bare ville ha kommet Norge til gode og altså ikke

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

ville tjene sin hensikt. Slike regler omtales gjerne som «matching credit».

Reglene er nærmere konkretisert ved at det i punkt 5 a) er listet opp de bestemmelser i den indiske inntektsskattelov av 1961 som unntakene eller skattenedsettelsen må innrømmes i medhold av, forutsatt at lovreglene ikke har vært gjenstand for endringer etter undertegnelsen av denne overenskomst. Tilsvarende skal i henhold til punkt 5 b) gjelde for eventuelle nye bestemmelser, som måtte bli vedtatt i indisk skattelovgivning etter paraferingen av utkastet til denne overenskomst, den 11. november 1983, som innrømmer tilsvarende incentiver og som Indias kompetente myndigheter anser for å være gitt til fremme av den økonomiske utvikling i India. Forutsetningen er her at slike eventuelle regler blir gjenstand for endringer etter at de indiske myndigheter har gitt uttrykk for at de er gitt til fremme av den økonomiske utvikling av landet.

Bestemmelsene om skattelempning får ikke anvendelse for inntekter som omhandles i overenskomstens artikkel 17 (royalty og godtgjørelse for tekniske tjenester), og når det gjelder renteinntekter heter det i punkt 6 at indisk skatt skal anses å ha blitt betalt etter en sats på 15 prosent. Videre er bestemmelsene i punkt 7 gjort tidsbegrenset (10 år), men de to staters kompetente myndigheter skal kunne avtale å forlenge perioden.

Artiklene 26-30 inneholder enkelte særlige bestemmelser som det stort sett er vanlig å ta inn i skatteavtalene. De gjelder regler om ikke-diskriminering (artikkel 26), fremgangsmåten ved inngåelse av gjensidige avtaler mellom de kompetente myndigheter i de to stater (artikkel 27), utveksling av opplysninger (artikkel 28) bistand ved innkreving (artik-

kel 29), samt diplomatiske og konsulære tjenestemenn (artikkel 30).

Artiklene 31 og 32 inneholder sluttbestemmelsene (ikrafttredelse og opphør).

Etter artikkel 31 punkt 1 skal statene underrette hverandre når de nødvendige prosessuelle skritt for en ikrafttredelse er gjennomført. Overenskomsten trer i kraft i undertegningsåret. For Norges vedkommende får overenskomsten virkning for ethvert inntektsår som følger etter undertegningsåret, og for India for ethvert inntektsår (såkalt foregående år) som begynner på eller etter den 1. april i året etter undertegningsåret.

Ved ikrafttredelsen opphører den gjeldende skatteavtalen av 20. juli 1959, og denne skal ikke ha virkning på inntekt og formue som omfattes av den nye overenskomsten.

Det følger av artikkel 32 at overenskomsten først kan sies opp etter utløpet av det femte år etter ikrafttredelsen.

Protokollen inneholder visse særbestemmelser som utgjør en integrerende del av overenskomsten. Disse er omtalt i forbindelse med de aktuelle artikler i overenskomsten.

Finans- og tolldepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

Vi OLAV, Norges Konge

gjør vitterlig:

Stortinget blir innbudt til å fatte vedtak om samtykke til at Norge setter i kraft en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Republikken India til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, undertegnet i New Dehli den 31. desember 1986.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet ligger ved i avtrykk.
